

Toate s-au făcut noi

Acum aproape douăzeci de ani, așa relatează o olandeză, am cunoscut-o pe domnișoara K. Mi-a povestit despre ea medicul care o trata de o boală gravă. După aceea am vizitat-o. Ea avea pe atunci douăzeci și unu de ani. Relațiile înnodate la patul ei de boală n-au fost rupte nici după însănătoșirea ei și cu toate că se dovedea mereu cât de diferite erau punctele noastre de vedere în privința lucrurilor dumnezeiești, ea venea totuși mereu cu plăcere în casa noastră.

Totuși, drumurile noastre s-au îndepărtat mult în loc să se fi putut stabili între noi o relație mai profundă de prietenie. Aceasta mi-a devenit definitiv limpede după o oră biblică la care am participat împreună. Domnișoara K. acceptase invitația noastră, să ne însoțească pe mine și pe soțul meu la acea oră biblică și părea că a impresionat-o profund istoria tâlharului de pe cruce, care în ceasul al unsprezecelea și-a găsit refugiul la Isus. Dumnezeu Însuși ne vorbise prin Cuvântul Său. Nu-mi puteam aminti să fi auzit vreodată această întâmplare într-un mod mai impresionant. Și pe fața prietenei mele se întipărise o impresiune profundă. Fără îndoială, sufletul ei fusese în ceasul acesta pus în fața unei hotărâri serioase. Ce va hotărî? Va da ascultare glasului lui Dumnezeu și va da curs dragostei Sale care invită? Am așteptat cu mare încordare următoarea sa vizită, care nu s-a lăsat mult așteptată. Dar ce dezamăgire! Impresia pe care istoria serioasă o făcuse asupra domnișoarei K. dispăruse și când am încercat să aduc vorba despre lucrurile minunate pe care le auzisem în seara aceea, ea mi-a tăiat orice alt cuvânt despre acestea, cu explicația că ea nu mai dorește să vorbească despre aceste lucruri. Convingerea ei se baza pe știința modernă, care era mai acceptabilă în ochii ei decât credința noastră naivă în lucrarea de ispășire a Domnului nostru Isus Hristos.

Și acum? – Mai puteam s-o convingem că drumul ei duce la pierzare? Eram absolut convinsă de neputința mea la aceasta. Numai Duhul lui Dumnezeu putea s-o convingă de nebunia ei și s-o întoarcă spre alt punct de vedere.

Era important pentru noi să n-o pierdem cu totul din ochi. Ea însăși continua să ne viziteze regulat, în ciuda antagonismului opiniilor noastre și întotdeauna a fost drăguță și cordială, oricând pregătită să ajute acolo unde putea să facă ceva pentru mine și cu adevărat loială în afecțiunea ei.

Astfel au trecut ani, fără să se fi schimbat ceva în viața prietenei mele. Tânără, sănătoasă și foarte talentată, cum era, în plus zeloasă și punctuală în munca ei, înconjurată de prieteni și de membri familiei, care, cu puține excepții, îi împărtășeau părerile religioase, ea își savura existența. Părea că niciun nor nu va întuneca cerul fericirii ei pământești. Totuși, Cel spre al cărui tron de har urcau rugăciunile noastre zilnice, Dumnezeu nostru credincios, care „nu dorește moartea păcătosului, ci mai degrabă să se întoarcă de la calea lui și să trăiască”, S-a aplecat îndurător spre stăruințele noastre. Când venise vremea Sa, El i-a poruncit să se oprească pe drumul ales de ea însăși. „Până aici și nu mai departe!” părea că îi strigă glasul lui Dumnezeu. Din toiul vieții din plin, domnișoara K. a fost ținută pe un pat de boală de lungă durată.

O boală mistuitoare o atacase. Curând s-a dovedit că știința doctorilor nu mai putea să rezolve nimic. A fost dusă într-unul dintre cele mai mari spitale ale orașului. Eu puteam s-o vizitez regulat. Când am aflat starea ei, m-a cuprins grija și teama pentru viitorul ei. Nicio perspectivă de însănătoșire și neîmpăcată cu Dumnezeu? Un gând îngrozitor! Acum nu aveam voie să tac mai departe. Era vorba să pregătesc bolnava pentru apropiatul ei sfârșit.

Prietena mea nu voia să creadă că starea ei este îngrijorătoare. Deoarece nu avea dureri, nu-și făcea niciun fel de griji pentru starea sănătății ei. Odată, când ședeam din nou liniștită lângă patul ei și nu era prezentă nicio altă vizită, am considerat că venise ocazia s-o fac atentă asupra gravității situației ei.

„Marie, oare știi că ești grav bolnavă?” am întrebat eu. „Te-ai gândit deja vreodată că este posibil să nu te mai faci sănătoasă? Ce gândești acum despre lucrurile veșnice? Poți să accepți această boală din mâna lui Dumnezeu?”

„Da”, a răspuns ea. „Sunt foarte liniștită. M-am străduit întotdeauna să trăiesc așa de bine și de ordonat cum Îi place lui Dumnezeu și Dumnezeu mi-a fost tot timpul aproape și I-am mulțumit zilnic pentru toate binecuvântările Sale.”

„Marie, tu nu te poți apropia de Dumnezeu decât prin Isus Hristos. Singurul Său Fiu. Domnul Isus spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

În mișcările ei nervoase am recunoscut că vorbele mele erau în clipa aceasta la fel de nedorite ca atunci, dar o slăbiciune apărută brusc a împiedicat-o să vorbească imediat. În cele din urmă a spus, iar glasul ei a răsunat destul de limpede: „Nu am nevoie de niciun Mijlocitor”. În același timp mi-a dat din nou să înțeleg că nu voia să mai atingă niciodată acest subiect între noi.

M-am ridicat tristă. Dar înainte să plec am mai spus cuvintele: „Cine crede în Fiul are viață eternă; și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața” și „sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”. Am rugat-o cordial să mediteze totuși serios la aceasta și să accepte adevărul.

Ea n-a răspuns. Am părăsit spitalul cu inima grea.

Cu încrederea că Dumnezeul-Mântuitor nu ne va lăsa rugăciunile fără răspuns, eu mi-am continuat vizitele. Dar am hotărât să n-o mai presez pe bolnavă, ci să mă las liniștit condusă de Dumnezeu. Așa că adesea stăteam ore în șir la patul ei, ținând mâna ei într-a mea, în timp ce vorbeam doar puțin între noi.

În afară de mine, ea primea numai vizita membrilor apropiați ai familiei. Trupul ei devenea din zi în zi mai slăbit, dar duhul ei rămânea voios și liniștit. Nici cea mai neînsemnată schimbare nu se petrecuse în interiorul ei în timpul multelor săptămâni ale bolii ei. Ea a respins, cu aceeași hotărâre ca și eforturile mele, cuvintele medicului credincios când el, netăinuindu-i cu niciun chip gravitatea stării ei, o făcuse atentă, prietenos și serios, asupra Dumnezeului mântuitor al vremii harului. Ea a refuzat să primească pâinea vieții, pe care Dumnezeu, în harul Său, i-o oferise repetat, chiar și prin sora credincioasă care o îngrijea. Ah! Ea a preferat să asculte de cuvintele care au convins-o că totuși se poate sta înaintea lui Dumnezeu cu o viață bună și onorabilă. Satan s-a străduit să ascundă de sufletul ei groaza morții și să întunece de tot în fața privirilor ei imaginea Aceluia care în realitate a „desființat moartea”.

În sfârșit, zilele ei păreau să fie numărate. Medicul mi-a transmis informația că dacă voiam s-o mai vizitez o dată pe domnișoara K., să fac aceasta imediat.

Marie zăcea palidă și epuizată pe perinele ei. Moartea își pusese deja amprenta pe fața ei încă frumoasă. Era singură și m-a primit cu un zâmbet prietenos. Și acum sufletul ei părea senin și liniștit. Îi era greu să vorbească. Cu un suspin lăuntric L-am rugat pe Domnul să se îndure de sărmana făptură și am cerut har pentru mine. Apoi i-am prezentat încă o dată toată situația ei gravă, insistând să se hotărască pentru Isus. I-am spus că în scurt timp va expira pentru ea vremea harului și că poate va fi rechemată deja în câteva ore, ca să apară înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul sfânt și drept, care nu îi va cere socoteală numai pentru păcatele ei, ci în mod deosebit și pentru că ea călcase în picioare mântuirea oferită ei în Isus Hristos.

„Dar”, am continuat eu după o scurtă pauză în care Marie nu a dat niciun răspuns, „acest Dumnezeu sfânt și drept astăzi încă mai este pregătit să te mântuiască, prin faptul că te spală în sângele prețios al singurului Său Fiu. Ai tergiversat mult timp, Marie. Dar încă mai poți fi ajutată. Domnul Isus spune: „Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară”.

De data aceasta, Marie a ascultat liniștită cuvintele mele, dar n-a răspuns nimic. Acum au venit rudele ei ca să-și ia rămas-bun de la ea și eu am plecat.

În ziua următoare m-am dus din nou acolo, dar n-am observat nici acum vreo schimbare la ea. La întrebarea mea: cum îi merge, ea a răspuns încet:

„Sper să găsesc pacea acolo sus.”

„Hristos a făcut pace prin sângele crucii Sale, Marie, și această pace vrea El să ne-o dea deja aici”, i-am șoptit; și iar a trebuit s-o părăsesc.

Ajunsă acasă, am simțit dispărându-mi tot curajul bucuros al credinței. Nu puteam să mai sper că se va mai schimba acum. Fusese totul zadarnic? Să rămână rugăciunile noastre neascultate? Dacă murea în noaptea aceasta, era pierdută pentru totdeauna. Ea spuse: „Nu am nevoie de niciun Mijlocitor” și acest cuvânt îngrozitor nu și-l retrăsese.

În timp ce eu eram mâhnită și stăteam descurajată pe gânduri, Duhul lui Dumnezeu lucra cu zel în sufletul muribundeii, ca să-i prezinte marea mântuire veșnică prin har, care este întemeiată pe Stâncă Isus Hristos. Dumnezeu a deschis în această noapte ochii orbi ai bolnavei și ea, care spuse: „Nu am nevoie de niciun Mijlocitor”, L-a văzut pe Mielul lui Dumnezeu, „Cel care ridică păcatul lumii” și a exclamat închinându-se: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” Într-adevăr, o minune a harului!

„Mi-am schimbat convingerea, am dobândit o altă șansă, domnule doctor”, a exclamat ea în dimineața următoare, când medicul a venit la patul ei. „Acum știu că în curând voi merge la Isus. El mi-a iertat toate păcatele. Sunt complet pregătită.” Și a adăugat mai încet: „Aveți bunătatea să trimiteți la doamna doctor M., dacă vrea să mai vină o dată la mine?”

Cine ar putea să descrie bucuria care mi-a umplut inima la această veste! M-am grăbit la ea și întâi a trebuit să-mi stăpânesc emoția, înainte să merg la patul ei. Era aceasta aceeași persoană pe care o părăsisem de curând? O strălucire de bucurie cerească se reflecta pe fața ei și supunerea liniștită în fața inevitabilului a făcut loc unei păci profunde, fericite. Totul era altfel, devenise așa de cu totul altfel decât fusese în urmă cu câteva zile și involuntar mi-au venit în memorie cuvintele din 1 Corinteni 5.17: „încât, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi”.

Ne-am rugat împreună și eu, îngenuncheată la patul ei, am mulțumit din adâncul inimii lui Dumnezeu pentru minunea acestei mântuiri, I-am mulțumit că scumpa noastră bolnavă putea acum să-L numească pe Dumnezeu Tatăl ei în Hristos Isus.

Când am încheiat, ea a spus cu un glas limpede: „Amin!” și apoi m-a rugat să-i citesc ceva din Cuvântul lui Dumnezeu.

I-am citit începutul din Ioan 14, unde Domnul vorbește despre casa Tatălui și multele locuințe pe care El le-a pregătit acolo pentru noi. Apoi am deschis la Întâia epistolă a lui Ioan și am citit despre dragostea lui Dumnezeu care ne-a făcut copii ai Săi.

Slăbiciunea ei crescândă m-a împiedicat să vorbesc mult cu ea. Dar fiecare verset din Cuvântul lui Dumnezeu era o învioreare pentru ea. Ea asculta cu adâncă evlavie și zăcea acolo cu mâinile împreunate, însetată după Cuvântul vieții.

Când mă pregăteam de plecare, ea m-a rugat să mă mai rog o dată cu ea și să mulțumim Domnului.

„Ce să-I mai spunem Domnului?” am întrebat eu nerăbdătoare.

„Același lucru”, a răspuns ea simplu.

Cât de copilăresc de simplu a fost acest cuvânt! Ca un copil venea la Tatăl, ca să-I bâiguiască în aceleași cuvinte simple mulțumirea simțită profund. Și Domnul? A obosit El să asculte această mulțumire? Cu câtă plăcere Își apleacă El urechea la cuvintele de mulțumire ale fiecăruia dintre răscumpărații Săi, iar răspunsul Său este că El trimite liniște și pace adâncă în inima obosită. Și inima lui Marie era plină de pace adâncă, fericită. Câteva zile ne-am mai putut bucura împreună

de bogatele binecuvântări în Isus, Domnul nostru. De câte ori și cât timp puteam eram cu ea în ultimele ei zile. Și dacă un sentiment de neliniște, provocat de slăbiciunea ei trupească în creștere, voia să se furișeze în ea, atunci puteam s-o îndrum la Isus, care îi ținea mâna și care o va însoți credincios și sigur până la sfârșit.

Dorința ei era ca eu să fiu cu ea când va pleca acasă. Și Domnul a făcut ca eu să pot să fiu cu ea până și-a pierdut cunoștința. Curând după aceea, Domnul a luat-o la El. Ea a adormit liniștită și tăcută în El, spre o trezire minunată.

Am dus rămășițele ei pământești la groapă. La cimitir am cunoscut o prietenă de-a celei adormite, care era o creștină scumpă și care mi-a povestit că o vizitase pe Marie puțin înainte de plecarea ei acasă. Printr-o combinație ciudată de circumstanțe, ea auzise abia puțin mai înainte de îmbolnăvirea ei gravă. Cu ocazia vizitei, Marie îi povestise că acum este fericită și plină de pace în Isus, Mântuitorul ei, dar în același timp a adăugat: „Ce pierdere că nu L-am cunoscut mai devreme, că n-am fost cuprinsă mai înainte de dragostea Sa!”

Da, păcat, de o mie de ori păcat, dacă un om merge pe drumul său fără Isus și se hotărăște pentru El abia în ceasul al unsprezecelea, atunci când s-a terminat timpul să poată să-L glorifice pe pământ și să-I slujească în viața aceasta!

Dar, laudă și mulțumire lui Dumnezeu! Din Cuvântul Său știm că pentru toți cei care adorm în Isus este valabilă minunata Sa promisiune: „Astăzi vei fi cu Mine în paradis”. Ei toți Îl vor vedea așa cum este și vor fi cu El pentru totdeauna.

Titlul original: Alles ist neu geworden
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*